

Novitrius

Wesley Janse

De Pentagon serie

Thriller

*“Het positieve overwint het negatieve, moed overwint vrees,
geduld overwint woede en ergernis. Liefde overwint haat.”*

Swami Sivananda Sarasvati
Hindoeïstisch spiritueel leider (1887-1963)

proloog

Kopenhagen – 15:45

Professor Hagen Jensen had in zijn hele carrière nog maar zelden de behoefte gehad om met iets te gooien, maar op dit moment wou hij niets liever dan een kristallen glas tegen de grond te smakken. Hij wist als geen ander dat je geduld moest koesteren wanneer je een complex probleem wou oplossen, maar een zoveelste tegenslag – de achtenzestigste om precies te zijn – sloeg eens zo hard in. Hij duwde de lichtbruine kartonnen map van zich weg en rekte zijn rug uit waardoor zijn lederen bureaustoel kreunde. Zijn haren waren er de afgelopen jaren niet donkerder op geworden, en hij begon zich stilaan af te vragen hoelang het nog zou duren alvorens de eerste het loodje zouden leggen. Zijn kapper had hem er eerder al op gewezen dat hij de typische kenmerken van een terugtrekkende haarlijn had, en hij was er zeker van dat zijn job er voor iets tussen zat.

Professor Jensen gooide zijn armen in de lucht om zijn frustratie van zich af te slingeren en bleef zo even zitten totdat zijn armen de eerste tekenen van melkverzuring vertoonden. Als een hovercraft die op het droge de drukkende luchtdruk vanonder zijn rubberen banden liet ontsnappen, daalden zijn armen neer op het gladde oppervlak van zijn ebbenhouten bureau. Hij nam het gele vel met de resultaten van de laatste proef in beide handen en liet zijn ogen er teleurgesteld over op en neer bewegen. De conclusie die hij een paar minuten eerder had getrokken luidde nog steeds hetzelfde, het experiment was voor de zoveelste keer mislukt. Hij sloot de map en stond op om ze bij de rest te klasseren. Hij zou later de resultaten met zijn collega bespreken en nieuwe modellen uitwerken die mogelijks wel het gewenste resultaat bereikten.

De kartonnen map had bijna net dezelfde hoogte als dat er ruimte was tussen de eerste en tweede legger waarover de antracietkleurige roldeurkast beschikte. De kast was gemaakt van een hoge kwaliteit aan elkaar gelast staal waardoor hij na zeventien jaar dienst nog steeds in perfecte staat was. Jensen trok de twee roldeuren naar het midden, zodat de waardevolle documenten die de kast huisvestte van het kunst- en daglicht afgeschermd werden en aan hun welverdiende nachtrust konden beginnen.

Jensen wandelde naar zijn bureau en bleef even staan toen hij in de verte het laatste daglicht zag verdwijnen achter de horizon. Hij bofte met zijn kantoor op de zevende verdieping van het moderne Maersk gebouw, dat deel uitmaakte van het Panum Instituut dat op zijn beurt een onderdeel was van de *Universiteit van Kopenhagen*, van waaruit hij een prachtig zicht had over de binnenstad van Kopenhagen. Het netwerk van huizen en wegen deed hem denken aan de anatomische opbouw van het menselijk lichaam, waarbij de verschillende organen en ledematen elk een eigen weldoordachte plaats kregen toegewezen in een complex netwerk van spieren en aderen.

Jensen knipperde met zijn ogen en liet zijn blik een paar graden naar links afdwalen, waardoor het Assistens kerkhof plots in zijn gezichtsveld kwam te liggen. Hij kon de bomen die hun bladeren reeds enkele weken geleden verloren waren waarnemen en moest terugdenken aan de dag waarop hij samen met zijn zus en moeder zijn vader had begraven. Het was sedert die dag dat hij eens te meer gemotiveerd was om de virussen die het menselijke leven ruïneerden een halt toe te roepen. Ze hadden hem zijn vader afgenomen en daar zouden ze een prijs voor moeten betalen. Jensen voelde een traan in zijn linkerooghoek opkomen toen hij terugdacht aan zijn vader en het mislukte experiment, maar onderdrukte de emoties onmiddellijk toen hij zichzelf ervan overtuigde dat hij hier niets mee opschoot.

De hemel begon een donderblauwe kleur aan te nemen en de eerste sterren van de avond werden opnieuw zichtbaar. Ze mochten dan wel miljarden kilometers van ons vandaan staan, elke avond waren ze opnieuw trouw op post om het menselijk ras te vergezellen tijdens hun tocht doorheen de duistere nacht. Iedereen mocht dan wel het gevoel hebben dat hij of zij er 's nachts alleen voor stond, in realiteit was dat juist het moment dat je vergezeld werd door een ontelbaar aantal sterren.

Alsof het de heer in hoogsteigen persoon was die Jensen een teken stuurde om hem opnieuw met beide voeten op de grond te zetten, begon uit het niets Jensens telefoon te rinkelen. Jensen draaide zich om en stak zijn rechterhand uit om het stuk aluminium technologie beet te nemen en naar zijn oor te brengen. Hij gleed met zijn vinger over de groene balk op het scherm en groette de persoon aan de andere kant van de stofloze lijn.

‘Met Professor Jensen.’

‘Dag professor,’ groette een vrouwenstem hem, ‘nog steeds aan het werk?’

Jensen keek op zijn horloge en zag dat het nog maar acht voor vier was. 'Volgens mijn informatie is het nog te vroeg om al naar huis te gaan.'

'Alsof een professor vaste uren heeft,' merkte de vrouw op. 'Het zou niet de eerste keer zijn dat je pas na het avondnieuws naar huis komt.'

'Het spijt me, maar je weet hoe het gaat.'

'Eigenlijk weet ik dat niet, maar ik doe mijn beste om het te begrijpen,' antwoordde de vrouw.

Jensen kreeg een kleine glimlach op zijn gezicht. Hij hield nog steeds evenveel van haar als toen hij haar ten huwelijk vroeg.

'Welke eer heb ik om je stem te mogen horen?' vroeg Jensen.

'Gewoon, ik wou na mijn werk nog langs de groenteboer gaan en vroeg me af of mijn schatje een speciaal verzoek had.' Ze wachtte een moment vooraleer ze de ware toedracht van haar oproep bekend maakte. 'En ik wou weten of je reeds een indicatie hebt van hoe laat je thuis zou zijn. Ik heb wilde plannen voor het avondmaal en wil vermijden dat ik het moet opwarmen. Dat zou de smaken namelijk niet ten goede komen.'

Jensen dacht even na over zijn antwoord. 'Het lijkt me geen slecht idee om het niet te laat te maken vandaag.'

Jensens vrouw proefde de ontgoocheling in zijn woorden. 'Heb je slechte resultaten ontvangen? Volgens mij verwachtte je de uitslagen van een van jullie recentste ontwikkelingen, niet?'

'Het verbaast me dat je dat alles onthoudt. En ja, ik heb vandaag tegenvallende resultaten ontvangen. Ik dacht echt dat we eindelijk de code hadden gebroken, maar het ziet ernaar uit dat we het weer eens bij het foute eind hebben.'

'Thomas Edison heeft ook meer dan 10.000 gefaalde pogingen moeten documenteren alvorens hij erin slaagde een goed werkende gloeilamp te produceren. En weet je hoe hij daarmee omging? Hij zei dat hij geen 10.000 keer had gefaald, maar dat hij 10.000 keer had gedocumenteerd hoe het juist niet werkte. En die lessen heeft hij hoogstwaarschijnlijk gebruikt om uit te vissen hoe het dan wel moest werken.' Jensens vrouw gunde Jensen een moment om de wijsheid die ze net had verkondigd tot hem door te laten dringen, al wist ze dat hij het verhaal even goed kende als zij. 'Hoe zou de wereld er hebben uitgezien als hij het na 9.999 pogingen had opgegeven?'

Jensen kon aanvoelen wat ze zou zeggen, en besloot haar voor te zijn: 'Elke tegenslag maakt een mens sterker.'

‘Inderdaad, het is een weg van vallen en opslaan.’

Jensen zuchtte. ‘Ik begrijp niet hoe je het doet, maar jij weet mij altijd op het juiste moment en op de juiste manier een hart onder de riem te steken. Ook al vertel je telkens weer hetzelfde verhaal.’

‘Eenmaal je de juiste sleutel hebt gevonden, kan je de deur zo vaak als je maar wilt ontgrendelen en terug op slot doen.’ Jensen kon het niet zien, maar hij kon aanvoelen dat zijn vrouw glimlachte. ‘Dus, ik mag je verwachten rond zes uur?’

‘Ik denk niet dat het zo laat zal zijn vandaag. Zoals je al zei, een professor heeft geen vast werkschema. Ik denk dat ik nog wel een paar overuren heb staan die ik dringend eens moet opnemen.’

‘Dat is dan geregeld. Ik ga na mijn werk langs de groenteboer om de nodige verse ingrediënten op te pikken en ga daarna aan de slag in de keuken zodat we rond zes uur, al zal het waarschijnlijk eerder half zeven zijn, aan tafel kunnen gaan.’

‘Vanaf wanneer beginnen de feestdagen reeds begin december?’ merkte Jensen spottend op.

‘In de winkels beginnen ze ook steeds vroeger met kerstspullen te verkopen, dus waarom zouden we wachten tot kerstmis alvorens een heus feestmaal te serveren? Trouwens, volgens mij heb ik nooit over meerdere gangen gesproken.’

‘Als je zegt dat je wilde plannen hebt, dan bereid ik mij voor op het ergste.’

Zijn vrouw gniffelde. ‘We hebben dus een deal? Jij zorgt ervoor dat je tijdig thuis bent en ik probeer me niet te laten gaan tijdens het shoppen?’

‘Ik zal er zijn.’

‘Perfect. Tot straks snoepje!’

‘Tot straks.’

Jensen legde de telefoon op zijn bureau en zag hoe de verbinding verbroken werd. Dat was ten minste een ziekte waar zijn vrouw niet aan leed. Hij hoefde nooit zelf de verbinding te verbreken. Wanneer ze het wel vond, dan maakte ze er zonder problemen zelf een eind aan.

Jensen liet zich neerploffen op zijn lederen bureaustoel en drukte op de aan/uit-schakelaar van zijn computerscherm, dat de vervelende gewoonte had om zichzelf na een kwartier van inactiviteit volledig uit te schakelen. Hij had al meerdere malen geprobeerd de functie uit te schakelen, maar was daar tot op heden nog niet in geslaagd. Hij bewoog met de muis die doodstil

op het blauwe muismatje lag en zag het aanmeldscherm verschijnen. Hij typte zijn wachtwoord in en een paar honderdsten van een seconde later verscheen er een foto van zijn vrouw en twee kinderen op het scherm. Hij navigeerde de muis naar het icoontje van de vooraf geïnstalleerde e-mailcliënt en klikte erop. Zijn postvak-in verscheen op het scherm, en hij zag dat hij opnieuw ongelezen berichten had.

Om vijf uur stipt keek Jensen naar zijn horloge, alsof het uurwerk hem riep. Hij sloot zijn computer in een weerlicht af en stond op om zijn met wol gevoerde mantel, die aan de eiken kapstok hing die achter de deur stond, aan te trekken. Hij wandelde terug naar zijn bureau en nam zijn aktetas, die van een donkerbruin synthetisch leer gemaakt was, en stak er een paar dunne rapporten in die hij nog wou doornemen. Hij klikte de aktetas dicht en bracht het handvat ervan naar zijn linkerhand.

De avond was intussen goed gevallen, en de verschillende lampen die de binnenstad in de nacht deden gloeien, waren gaan branden. Jensen knipperde zijn bureaulamp uit en bleef een seconde voor het raam staan. Het was vollemaan en de hemel bleek helder te zijn. Een mooiere avond bestond er niet om tijdig naar huis te gaan.

Jensen wandelde naar de deur en keek om zich heen, zijn bureau afspurend op ongewenste objecten en elektronische apparatuur die onterecht de hele nacht op bleef staan. Toen hij zichzelf er twee keer van overtuigd had dat er geen energieverlinders meer actief waren, zette hij de lichtsakelaar om waarna het licht uitging. Hij trok de deur van zijn kantoor dicht en haalde de sleutel die op het slot paste uit de zak van zijn warme mantel. Hij vergrendelde de deur en wandelde naar de trap op het einde van de gang.

Het verbaasde hem dat er niemand anders op de verdieping te zien was, al was dat verre van verontrustend. Hij wist dat de kans dat twee individuen op hetzelfde moment hun kantoor uitkwamen bitter klein was. Zeker als de kritische massa waaruit gekozen kan worden niet erg groot is. Jensen wandelde tot bij de spiraaltrap en begon aan de afdaling. In tegenstelling tot een aantal van zijn collega's, vond hij het prettig om op eigen kracht de zeven verdiepingen af te dalen.

Op de vierde verdieping kwam hij een vrouw tegen die hij kende, maar hij kon zich haar naam niet meteen herinneren. Hij groette haar en daalde twee extra verdiepingen, waardoor hij zich nu tussen niveau twee en één

bevond. Een kudde studenten kruiste hem op de trap en was druk in gesprek, waarschijnlijk over een of ander feestje dat ze deze avond zouden bijwonen, dacht Jensen. Hij daalde verder en passeerde twee meisjes die hem met een grote glimlach aankeken, gevolgd door twee jongens die leken op een wilde vos die achter een schattig konijntje aanzat. Jensen daalde nog een paar treden en wandelde de grote ruimte binnen op het gelijkvloers, toen het hem plots te binnenschoot dat de twee meisjes zijn laatste college hadden bijgewoond. De jongens herkende hij niet.

In de zomermaanden scheen de zon door de verschillende glazen wanden die het gebouw rijk was tot diep in de binnenste gangen van het gebouw, maar nu kon Jensen enkel de wanden en het interieur van de duisternis onderscheiden door het beige kunstlicht dat door de strakke lampen aan het plafond werd uitgestraald.

De aktetas die Jensen de hele tijd al in zijn linkerhand vasthad, schommelde rustig heen en weer, als een klein kind in een schommel op een zonnige lentedag.

De kleine ruimte waarin de traphal uitmondde, ging langzaam over in een smal hangend platform dat hem begeleidde naar het grote centrale auditorium. Door de grote glazen wand kon Jensen de *slides* zien die op het grote witte scherm geprojecteerd waren. Hij bleef een seconde staan om de tekst te kunnen lezen, maar hervatte zijn tocht toen hij merkte dat het niet onmiddellijk tot zijn eigen expertise behoorde.

De smalle gang ging over in een brede witte trap die hem naar het gelijkvloers en het centrale wetenschapsplein aan de hoofdingang bracht. Hij daalde gestaag de brede trap af en zag her en der een paar studenten op de trap treden zitten die aan het *chillen* waren. Het plein was er meer dan ooit in geslaagd om dienst te doen als belangrijkste sociale ontmoetingsplaats.

Door het plafond, dat voorzien was van verschillende ronde gaten die van allerlei groottes leken te zijn, scheen het eerste maanlicht naar binnen, maar het waren vooral de trossen ronde bollen die op willekeurige plaatsen aan het plafond hingen die het plein in het licht lieten baden.

Jensen kruiste het plein en wierp een blik door de glazen wand op de voedselbank die aan het wetenschapsplein grensde. Hij merkte dat er opnieuw heel wat studenten van een warme koffie zaten te genieten terwijl ze in een diepe concentratie weggezakt waren om de academische woorden uit de kolossale boeken die voor hen lagen tot zich door te laten dringen.

Jensen knipperde met zijn ogen en keek opnieuw voor zich uit, waarbij hij opmerkte dat een vrouw net op tijd haar pad had kunnen wijzigen om te voorkomen dat hij tegen haar was gebotst. Hij excuseerde zich op fluistertoon voor zijn onoplettendheid en hervatte zijn weg naar buiten.

De schuifdeuren van het gebouw, die telkens weer open moesten schuiven toen ze bijna dicht waren, gingen aan de kant om Jensen een vrije doorgang te bieden. Jensen wandelde gestaag verder, totdat hij bij de ingang werd aangesproken door een collega.

‘Professor Jensen,’ weerklonk er door de koele lucht.

Jensen draaide zich om en staarde in het appelvormige gezicht van een dertigjarige vrouw met lange honingblonde krullen.

‘Doctor Olsen,’ groette Jensen haar. ‘Had u geen congres in New York?’

‘Deze week?’ vroeg Doctor Olsen verbaasd. ‘Volgens mij heeft u het over het congres van volgende maand. Dat is in New York.’

‘Mijn excuses, er zijn de laatste tijd zoveel collega’s die een paar dagen weg zijn naar een congres, dat ik me niet altijd meer juist kan herinneren wanneer wie juist verwacht wordt afwezig te zijn.’

Doctor Olsen knikte. ‘Ik begrijp wat u bedoeld. En om u gerust te stellen, ik ben net terug van een congres in Wenen.’

Jensen stak de wijsvinger van zijn rechterhand op en schudde er een paar keer mee. ‘Als ik het me goed herinner ging dat congres over het menselijke immuunsysteem, nietwaar?’

Doctor Olsen knikte. ‘Inderdaad, dat heeft u goed onthouden.’

Zelfs in het beperkte avondlicht kon Doctor Olsen Jensen zien glunderen.

‘Waren er interessante sprekers?’ vroeg Jensen.

‘Het was voornamelijk interessant om ze hun onderzoek te horen toelichten, maar sommigen kwamen met verrassende bevindingen uit de hoek die we nog niet eerder hadden gehoord. Volgens mij hebben sommigen met opzet een paar stellingen achter de hand gehouden om ze op het congres met veel aanzien te kunnen brengen.’

‘Sommigen van ons blijven kicken op de aandacht die zulke congressen met zich meebrengen.’

‘Ik ben even blij met een kort artikel in een gerenommeerd wetenschappelijk tijdschrift, vooral als het meer naar het begin staat.’

Jensen beamde haar stelling met een onbeschrijfbaar geluidje.

‘Heeft u nog wilde plannen?’ vroeg Doctor Olsen.

‘Mijn vrouw heeft me gebeld met de vraag om niet te laat thuis te zijn. Ze heeft een speciale menu in haar hoofd.’

Doctor Olsen hief haar wangen op. ‘Ik had het eigenlijk over een belangrijke publicatie.’

‘Oh, dat soort plannen.’ Jensen keek Doctor Olsen kort aan en keek daarna weer voor zich uit. ‘We hebben vandaag de resultaten gekregen van ons laatste experiment.’

Doctor Olsen keek hem aan toen hij niet onmiddellijk verderging, en zette een meelijwekkend masker op haar gelaat.

‘Om geen doekjes om de wonden te winden, het is ons opnieuw mislukt.’

‘Dat spijt me. Soms is het een hels werk om de juiste formule te vinden.’

‘Ik weet het,’ antwoorde Jensen, en op hetzelfde moment begon Doctor Olsens mobiele telefoon te rinkelen.

‘Het ziet er naar uit dat ze me nodig hebben,’ zei ze terwijl ze de roze telefoon uit haar jaszak nam. ‘Nog een fijne avond. Ik hoop dat het menu u smaakt.’

Doctor Olsen knipoogde naar Professor Jensen en hield daarna haar pas in zodat er een kloof ontstond tussen hen beiden.

Professor Jensen stak snel zijn rechterhand op, maar minderde geen snelheid. Hij hoorde Doctor Olsen haar telefoon opnemen, en praten tegen de persoon aan de andere kant van de lijn. Op basis van de paar woorden die hij nog kon opvangen, leidde hij af dat het haar man was.

Op het einde van het lange wandelpad dat de weg met de ingang van het gebouw verbond, sloeg Jensen rechtsaf, op weg naar zijn wagen. Hij had al vaker overwogen om met het openbaar vervoer of de fiets te komen, maar voor de twee keer per maand dat hij problemen had met het parkeren van zijn wagen, kon hij zichzelf er niet van overtuigen.

De rij parkeerplaatsen die zich langs de weg bevonden, zouden op termijn onvoldoende zijn om iedereen binnen een redelijke afstand van de campus van een parkeerplaats te voorzien, maar momenteel had Jensen nog geen alternatief gevonden. Al deden er geruchten de ronde dat er ergens een parking zou zijn waar ze hun wagen konden stallen, maar die specifieke informatie had Jensen nog niet bereikt.

Jensens wagen bevond zich op twaalf meter van zijn huidige positie. Het verbaasde hem hoe kalm het was op de baan, want hij had verwacht dat er zich op dit uur van de dag meer mensen buitenshuis zouden bevinden.

Jensen wong zich een weg tussen zijn eigen wagen en de wagen die achter hem stond en drukte vervolgens op het knopje om zijn wagen te ontgrendelen. De vier richtingaanwijzers van zijn wagen lichtten even op en de deuren ontgrendelden zich. Jensen nam de klink van het voorportier in zijn hand en keek even achterom. Toen hij zag dat er een donkerblauwe bestelwagen aankwam, bleef hij even wachten. De bestelwagen minderde vaart toen hij bijna bij Jensen was en de schuifdeur aan de rechterkant schoof in een weerlicht open. Jensen trok verbaasde ogen en staarde naar het zwarte vlak dat ontstaan was in de bestelwagen.

De chauffeur van de bestelwagen ging vol in de remmen toen het zwarte vlak zich naast Jensen bevond en een tweede paar zwarte armen grepen zich om Jensens middel. Jensen liet spontaan de klink van zijn wagen los en voelde hoe zijn voeten van de grond loskwamen.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ riep Jensen terwijl hij wild om zich heen sloeg.

Er kwam geen reactie van de twee struise posturen die hem de bestelwagen in sleurden, met uitzondering van een sterke trek aan Jensens armen.

De bovenste helft van Jensens lichaam bevond zich reeds in de bestelwagen, en de twee figuren grepen naar zijn benen om ook die in de bestelwagen te sleuren. Jensen trapte met zijn benen en maakte roterende bewegingen met zijn armen, maar toen een van de figuren hem een smak in zijn gezicht gaf, zag hij het licht voor zijn ogen uitgaan.

Hij kon nog net horen hoe de schuifdeur van de bestelwagen werd dichtgeschoven en de bestelwagen opnieuw op snelheid kwam, maar daarna vloede al het bewustzijn als water in een bad weg.